

❧ CAPITOLUL I ❧

*În care vedem că misiunea mea
de salvare merge foarte prost*

În vinerea de dinaintea vacanței de iarnă, mama mi-a făcut bagajul: mi-a pus într-o geantă tot ce-aveam nevoie pentru o noapte, plus câteva arme letale, și m-a dus la un internat nou. Pe drum, le-am luat și pe prietenele mele Annabeth și Thalia.

Am făcut opt ore cu mașina de la New York la Bar Harbor, în statul Maine. Lapovița și ninsoarea cădeau pe autostradă. Annabeth, Thalia și cu mine nu ne mai văzuserăm de câteva luni, dar, din cauza viscolului și a gândurilor legate de ceea ce urma să facem, eram prea îngrijorați ca să vorbim. Nu și mama. Ea vorbește *mai mult* când e îngrijorată. Când am ajuns în sfârșit la Westover Hall, se întunecase, iar ea le povestise lui Annabeth și Thaliei absolut toate poveștile jenante din copilăria mea.

Thalia a șters aburul de pe geamul mașinii și a privit afară.

— O, da. O să fie distractiv.

Westover Hall semăna cu castelul unui cavaler aflat de partea răului. Era construit din piatră neagră și avea turnuri, ferestre înalte și înguste și două uși imense de lemn. Se afla pe o stâncă înzăpezită, de unde domnea asupra pădurii înghețate și a oceanului învolburat, cenușiu.

— Sigur nu vrei să vă aștept? a întrebat mama.

— Nu, mulțumesc, mamă, am spus. Nu știu cât o să dureze. O să fim bine.

— Dar cum o să vă întoarceți? Sunt îngrijorată, Percy. Am sperat că nu m-am înroșit. De parcă nu era suficient că depindeam de mama ca să mă conducă la luptă.

— E în regulă, doamnă Jackson, i-a zâmbit liniștitor Annabeth.

Părul ei blond era ascuns sub o căciulă de schi, iar ochii ei cenușii aveau culoarea oceanului.

— O s-avem noi grijă să nu intre în necazuri.

Mama a părut că se liniștește. Ea crede că Annabeth e semizeul cel mai cu capul pe umeri care-a ajuns vreodată în clasa a opta. E convinsă că Annabeth e cea care mă salvează de obicei. Are dreptate, dar asta nu înseamnă că trebuie să-mi și convină situația.

— Bine, dragilor, a spus mama. Aveți tot ce vă trebuie?

— Da, doamnă Jackson, a zis și Thalia. Mulțumim că ne-ați adus.

— Mai vreți pulovere? Aveți numărul meu de mobil?

— Mamă...

— Ambrozia și nectarul, Percy? Și o drahmă de aur în caz că trebuie să iei legătura cu tabăra?

— Mamă, serios! Ne descurcăm. Haideți, fetelor!

A părut puțin jignită și mi-a părut rău, dar abia așteptam să ies din mașină. Dacă mama mai spunea o singură poveste despre cât de drăguț arătam în cadă la vârsta de trei ani, aveam de gând să mă afund în zăpadă și să rămân acolo până aș fi murit înghețat.

Annabeth și Thalia m-au urmat. Vântul îmi trecea prin haină ca un pumnal înghețat.

— Maică-ta e foarte mișto, Percy, a spus Thalia, imediat ce mașina mamei nu s-a mai văzut.

Blestemul titanului

— E destul de în regulă, am recunoscut. A ta cum e? Mai ții legătura cu ea?

În clipa în care am spus asta, mi-am dorit să nu fi zis nimic. Thalia se pricepe de minune să se uite urât, ceea ce se potrivește perfect cu hainele punk pe care le poartă mereu – jachetă militară zdrențuită, pantaloni din piele neagră și bijuterii din lanț, dermatograf negru și ochii de un albastru intens. Dar privirea pe care mi-a aruncat-o ar fi câștigat orice competiție de genul ăsta.

— Dacă asta ar fi fost treaba ta, Percy...

— Să intrăm, ne-a întrerupt Annabeth. Grover ne așteaptă.

Thalia a privit spre castel și s-a înfiorat.

— Ai dreptate. Mă întreb ce-a descoperit aici de ne-a chemat în ajutor.

Am privit în sus la Westover Hall, spre turnurile întunecate.

— Nu ceva bun, am zis.

*

Ușile de stejar au scârțâit când le-am deschis și am pătruns cu toții în holul de la intrare, odată cu un vârtej de zăpadă.

Tot ce-am putut spune a fost:

— Uau!

Locul ăla era imens. Pereții erau acoperiți cu steaguri de luptă și vitrine cu arme: puști antice, topoare de luptă și o grămadă de alte chestii. Știam că la Westover fusese o școală militară sau așa ceva, dar decorațiunile alea erau mult prea multe. Serios.

Mi-am dus mâna la buzunar, unde-mi țineam pixul magic, Anaklusmos. Deja simțeam că ceva nu era în

regulă cu locul ăsta. Avea ceva periculos. Thalia își mângâia brățara de argint, obiectul ei magic preferat. Știam că ne gândim la același lucru. Urma o luptă.

— Mă întreb unde..., a început Annabeth să spună.

Atunci ușile s-au trântit în spatele nostru cu o bufnitură.

— Buuun, am mormăit. Cred că o să stăm o vreme pe-aici.

Din celălalt capăt al holului se auzea muzică. Părea să fie muzică de dans.

Ne-am ascuns bagajele după o coloană și am pornit pe hol. Nu ajunseserăm foarte departe când am auzit zgomot de pași pe podeaua de piatră și din întuneric ne-au tăiat calea un bărbat și o femeie.

Amândoi aveau părul cărunt, tuns scurt, și uniforme negre în stil militar, cu ornamente roșii. Femeia avea o mustață subțire, iar tipul era perfect ras, ceea ce mi s-a părut total de-a-ndoaselea. Amândoi aveau un mers teapăn, de parc-ar fi avut un băț în fund.

— Ei bine? a întrebat femeia. Ce căutați aici?

— Ăăă... Mi-am dat seama că nu mă gândisem la asta. Fusesem atât de preocupat să ajung la Grover și să aflu care era problema, că nu mă gândisem că cineva ar putea lua la întrebări trei copii care se furișează noaptea într-o școală. În mașină nu discutaserăm deloc despre cum o să ajungem înăuntru. Am spus:

— Doamnă, noi tocmai...

— Ha! a exclamat bărbatul, făcându-mă să tresar. Vizitatorii n-au voie la dans! O să fiți dați afaaaaaară!

Avea accent – probabil, francez. Pronunța r-ul ca francezii, era înalt și avea o față agresivă. Când vorbea, nărilor i se umflau, așa că era greu să te abții să nu te

holbezi la nasul lui, și avea ochii de două culori – unul căprui și unul albastru, ca ai unei pisici vagaboande.

Cred că era pe punctul de-a ne arunca afară, în zăpadă, când Thalia a pășit în față și a făcut un gest foarte neașteptat.

A pocnit din degete. S-a auzit un sunet clar și puternic. Poate că doar mi s-a părut, dar am simțit cum o rafală de vânt pornește din mâna ei și cuprinde întreaga încăpere. Ne-a atins pe toți, făcând ca steagurile de pe pereți să fâlfâie.

— O, dar nu suntem vizitatori, domnule, a răspuns Thalia. Noi învățăm aici. Ne cunoașteți: eu sunt Thalia. Iar ei sunt Annabeth și Percy. Suntem în clasa a opta.

Profesorul și-a mișcat ochii de culori diferite. Nu știam ce-avea de gând Thalia. Acum urma, probabil, momentul în care eram pedepsiți pentru c-am mințit și eram aruncați afară, în zăpadă. Dar bărbatul părea să ezite.

S-a uitat la colega lui și a întrebat:

— Doamnă Gottschalk, îi cunoașteți pe acești elevi?

În ciuda pericolului, a trebuit să-mi mușc limba ca să nu izbucnesc în râs. O profesoară pe nume *Got Chalk*¹? Trebuia să fie o glumă.

Femeia a tresărit, ca ieșită din transă.

— Eu... da. Cred că da, domnule. S-a încruntat la noi. Annabeth. Thalia. Percy. De ce-ați ieșit din sala de sport?

Înainte să răspundem, s-au auzit alți pași și a apărut Grover, gâfâind.

— Ați ajuns! Ați...

S-a oprit brusc când i-a văzut pe cei doi profesori.

— O, doamna Gottschalk. Thorn! Eu, ăăă...

---

¹ Numele profesoarei Gottschalk se pronunță la fel ca „Got Chalk“, care s-ar traduce prin „ai cretă“.

— Ce se întâmplă, domnule Underwood? a întrebat tipul, care probabil că era Thorn. După ton, era clar că-l detesta pe Grover. Cum adică, *au ajuns*? Acești elevi locuiesc aici.

Grover a înghițit în sec.

— Da, domnule. Desigur. Am vrut să spun că mă bucur c-au ajuns specialiști... în făcutul punch-ului pentru seara de dans! E un punch grozav. Iar ei au ajuns specialiști!

Thorn ne-a aruncat o privire. Am ajuns la concluzia că unul dintre ochi trebuie să fi fost de sticlă. Cel căprui? Cel albastru? Se uita la noi de parc-ar fi vrut să ne azvârle din turnul cel mai înalt al castelului, dar doamna Gottschalk a spus visătoare:

— Da, punch-ul e excelent. Acum plecați, cu toții. Și să nu mai ieșiți din sala de sport!

N-am așteptat să ni se spună de două ori. Am plecat împărțind o mulțime de „Da, doamnă“, „Da, domnule“ și câteva saluturi, pentru că situația părea s-o ceară.

Grover ne-a zorit pe hol în direcția de unde se auzea muzica.

Simțeam privirea profesorilor țintuindu-mă, dar m-am apropiat din mers de Thalia și am întrebat-o în șoaptă:

— Cum ai făcut chestia aia cu pocnitul din degete?

— Te referi la Ceață? Încă nu ți-a arătat Chiron cum se face?

Mi s-a pus un nod în gât. Chiron era instructorul-șef din tabăra noastră, dar nu-mi arătase cum să fac asta. De ce-i arătase Thaliei și mie nu?

Grover ne-a grăbit spre o ușă pe care scria SALA DE SPORT. În ciuda dislexiei mele, asta am reușit să citesc.

— La fix! a spus Grover. Slavă zeilor c-ați ajuns!

Annabeth și Thalia l-au îmbrățișat pe Grover. Eu am bătut palma cu el.

Mă bucuram să-l văd după atâtea luni. Era puțin mai înalt și-i mai apăruseră tuleie în barbă, dar în rest arăta la fel ca întotdeauna când voia să treacă drept om – cu o șapcă roșie peste părul șaten și creț, care-i ascundea coarneau de țap, cu blugi largi și adidași cu talpă falsă care-i ascundeau picioarele cu blană și copite. Purta un tricou negru și mi-au trebuit câteva secunde ca să citesc ce scria pe el: WESTOVER HALL: LUPTĂTOR. Nu eram sigur dacă era un soi de rang de-al lui Grover sau doar deviza școlii.

— Deci, ce-i atât de urgent? l-am întrebat.

Grover a inspirat adânc.

— Am găsit doi.

— Doi semizei? a întrebat Thalia surprinsă. Aici?

Grover a dat din cap aprobator.

Era mare lucru să găsești până și un singur semizeu. În ultimul an, Chiron le ceruse satirilor să lucreze suplimentar și-i trimisese prin toată țara ca să scotocească prin toate școlile, de la clasa a patra în sus, până la liceu, în căutare de posibili recruți. Erau vremuri disperate. Pierdeam acoliți. Aveam nevoie de toți noii luptători pe care-i puteam găsi. Problema era că pur și simplu nu existau destui semizei.

— Un băiat și sora lui, ne-a spus. Au zece, respectiv doisprezece ani. Nu le cunosc ascendența, dar sunt puternici. Suntem în criză de timp. Am nevoie de ajutor.

— Sunt și monștri?

— Unul, a răspuns Grover neliniștit. Și suspectează ceva. Nu cred că-i convins, dar azi e ultima zi din trimestru. Sunt sigur că nu-i va lăsa pe cei doi să plece din campus fără să afle adevărul. Ar putea fi ultima noastră

RICK RIORDAN

șansă! De fiecare dată când încerc să mă apropiu de ei, e mereu acolo și mă blochează. Nu știu ce să mai fac!

Grover s-a uitat disperat la Thalia. Am încercat să trec peste asta. Odinioară, Grover îmi cerea mie sfatul, dar Thalia era mai mare în rang. Nu doar pentru că tatăl ei era Zeus. Thalia avea mai multă experiență ca oricare dintre noi în a-i ține la distanță pe monștrii din lumea reală.

— Bun, a spus. Cei doi semizeii sunt la dans?

Grover a încuviințat din cap.

— Atunci, să dansăm, a zis Thalia. Cine e monstrul?

— O, a răspuns Grover, privind neliniștit în jur. Tocmai l-ați cunoscut. Directorul adjunct, Thorn.

*

Chestia cu școlile militare e că puștii o iau razna cu totul când se organizează vreun eveniment special și pot renunța la uniformă. Cred că de vină e strictețea din restul timpului – au impresia că trebuie să compenseze sau ceva de genul ăsta.

Podeaua sălii de sport era plină de baloane negre și roșii, iar puștii și le aruncau unii altora în față sau încercau să se stranguleze reciproc cu ghirlandele din crep lipite pe pereți. Fetele se plimbau de colo-colo în mici grupuri, așa cum fac mereu, machiate strident și purtând maieuri cu bretele subțiri, pantaloni în culori țipătoare și pantofi care arătau ca niște instrumente de tortură. Din când în când, îl înconjurau pe câte un ghinionist ca un banc de piranha, țipând și chicotind, iar când, în sfârșit, treceau mai departe, băiatul avea panglici în păr și era plin de urme de ruj pe față. Câțiva dintre cei mai

Blestemul titanului

mari semănau mai degrabă cu mine – erau stânjeniți, stăteau pe margine și încercau să se ascundă, de parcă în orice moment ar fi trebuit să lupte pentru a-și salva viața. Desigur, în cazul meu, asta era adevărat...

Grover ne-a arătat cu o mișcare a capului doi copii mai mici care se certau în tribune: Bianca și Nico di Angelo...

— Ei sunt.

Fata purta o șapcă verde, largă, de parcă încerca să-și ascundă fața. Băiatul era, în mod evident, fratele mai mic. Amândoi aveau păr castaniu mătășos și pielea măslinie și gesticulau întruna când vorbeau. Băiatul amesteca un teanc de cartonase. Sora lui părea să-l certe pentru ceva. Se tot uita în jur de parc-ar fi simțit că ceva nu era în regulă.

— Ei au... adică... le-ai spus? a întrebat Annabeth.

Grover a clătinat din cap.

— Știți și voi cum e. Asta i-ar putea pune și mai mult în pericol. Odată ce-și dau seama cine sunt, mirosul lor devine mai puternic.

S-a uitat la mine și l-am aprobat. Nu înțelesesem prea bine cum le „miros“ semizeii monștrilor și satirilor, dar știam că propriul miros îți putea aduce moartea. Și cu cât deveneai un semizeu mai puternic, cu atât miroseai mai rău ca prânzul unui monstru.

— Păi, hai să-i luăm și să plecăm de-aici, am spus.

Am luat-o înainte, dar Thalia m-a prins de umăr. Directorul adjunct, Thorn, se strecurase pe o ușă de lângă tribune și stătea lângă frații di Angelo. A dat din cap cu răceală în direcția noastră. Ochiul lui albastru părea să strălucească.

Judecând după expresia feței, mi-am dat seama că Thorn nu se lăsase păcălit de trucul Thaliei cu Ceața.

Bănuia cine eram. Aștepta doar să vadă de ce ne aflam acolo.

— Nu te uita la ei, a ordonat Thalia. Trebuie să așteptăm momentul potrivit ca să-i abordăm. Să ne prefacem că nu suntem interesați de ei. Să-l inducem în eroare.

— Dar cum?

— Suntem trei semizei puternici. Prezența noastră ar trebui să-l zăpăcească. Amestecați-vă în mulțime. Comportați-vă firesc. Dansați puțin. Dar nu-i pierdeți din ochi pe puști.

— Să dansăm? a întrebat Annabeth.

Thalia a dat din cap. A ascultat cu atenție muzica și s-a strâmbat.

— Bleah. Cine a pus Jesse McCartney?

Grover a părut jignit.

— Eu.

— Pe toți zeii, Grover. E jalnic. Nu poți pune, să zicem, Green Day sau așa ceva?

— Green ce?

— Las-o baltă. Hai să dansăm.

— Dar eu nu știu să dansez!

— Ba știi, dacă conduc eu, a spus Thalia. Haide, satirule.

Grover a țipat când Thalia l-a apucat de mână și l-a condus pe ringul de dans.

Annabeth a zâmbit.

— Ce-i? am întrebat-o.

— Nimic. Mă bucur că Thalia s-a întors.

Annabeth mă depășise în înălțime de vara trecută până acum, ceea ce mă cam deranja. Înainte nu obișnuia să poarte bijuterii, cu excepția colierului de mărgelă din Tabăra Semizeilor, dar acum purta niște cercei mici de argint în formă de bufnițe – simbolul mamei ei, Atena.

Și-a scos căciula de schi și părul lung și blond i s-a revărsat pe umeri. Dintr-un motiv sau altul, asta o făcea să pară mai mare.

— Deci... am încercat să mă gândesc ce să zic. *Comportați-vă firesc*, ne spusese Thalia. Ce naiba e firesc când ești un semizeu într-o misiune periculoasă?

— Ăăă, ai proiectat ceva clădiri interesante în ultima vreme?

Ochii lui Annabeth s-au luminat, ca întotdeauna când vorbea despre arhitectură.

— O, pentru numele zeilor, Percy. La noua mea școală, am un opțional de design 3D și au un program de calculator super mișto...

A început să-mi explice cum proiectase un monument imens pe care dorea să-l construiască la Ground Zero¹, în Manhattan. Mi-a vorbit despre elemente structurale și despre fațade și alte chestii și am încercat să ascult. Știam că dorea să se facă un super-arhitect – iubește matematica și clădirile istorice și așa mai departe – dar nu pricepeam un cuvânt din ce spunea.

Adevărul e că eram cam dezamăgit să aud că-i plăcea atât de mult la noua școală. Era pentru prima dată când mergea la o școală din New York. Sperasem s-o văd mai des. Era o școală cu internat din Brooklyn, unde mergea împreună cu Thalia, suficient de aproape de Tabăra Semizeilor, încât Chiron să le poată ajuta la nevoie. Dar pentru că era o școală de fete, iar eu mergeam la școala MS-54 din Manhattan, nu le vedeam aproape deloc.

---

¹ Locul unde se aflau Turnurile Gemene din Manhattan, New York, care s-au prăbușit ca urmare atacurilor din 11 septembrie 2001.

— Da... super, am spus. Deci, rămâneți acolo până la sfârșitul anului, nu-i așa?

S-a întunecat la față.

— Păi, poate, dacă nu...

— Hei! ne-a strigat Thalia.

Dansa un blues cu Grover, care se împiedica întruna, lovind-o pe Thalia în glezne și arătând de parcă și-ar fi dorit să moară. Cel puțin picioarele lui nu erau chiar picioare. Spre deosebire de mine, el avea o scuză pentru că era împiedicat.

— Dansați! ne-a ordonat Thalia. Arătați aiurea stând așa.

M-am uitat neliniștit la Annabeth, apoi la grupurile de fete care se fâțâiau prin sala de sport.

— Ei bine? a spus Annabeth.

— Ăăă... pe cine să invit?

Mi-a tras un pumn în stomac.

— Pe mine, Creier umplut cu alge.

— A. A, da.

Așa că ne-am dus pe ringul de dans și m-am uitat spre Thalia și Grover să văd cum se descurcă. Am pus o mână pe șoldul lui Annabeth, iar ea mi-a prins cealaltă mână de parcă urma să-mi aplice o figură de judo.

— Nu te mușc, mi-a spus. Serios, Percy. La voi la școală nu se dansează?

N-am răspuns. Adevărul era că se dansa. Dar eu nu *dansasem* propriu-zis niciodată. De obicei, eram unul dintre cei care jucau baschet într-un colț.

Ne-am învățat așa preț de câteva minute. Am încercat să mă concentrez pe lucruri mărunte, cum ar fi ghirlandele de crep și bolul cu punch – pe orice, dar nu pe faptul că Annabeth era mai înaltă ca mine, că aveam

Blestemul titanului

măinile transpirate și, probabil, dezgustătoare, și că o călcam întruna pe picioare.

— Ce spuneai mai devreme? am întrebat-o. Ai cumva probleme la școală?

— Nu-i vorba de asta. E vorba de tata, a spus, făcând o grimasă.

— Oh.

Știam că Annabeth are o relație dificilă cu tatăl ei.

— Credeam că lucrurile merg mai bine între voi. E vorba de mama ta vitregă din nou?

— El a decis să se mute, a spus Annabeth, oftând. Numai ce mă obișnuisem cu New York-ul, și a acceptat o slujbă cretină și se documentează pentru o carte despre Primul Război Mondial. În *San Francisco!*

A folosit un ton de parc-ar fi spus *Câmpiile pedepsei* sau *bermudele lui Hades*.

— Și vrea să te muți acolo cu el? am întrebat-o.

— Tocmai în celălalt capăt al țării, mi-a răspuns, cu o voce nefericită. Iar semizeii nu pot locui în San Francisco. Ar trebui să știe asta.

— Poftim? De ce nu?

Annabeth și-a dat ochii peste cap. Poate credea că glumesc.

— Știi tu. E chiar *acolo!*

— O, am răspuns.

N-aveam nici cea mai mică idee despre ce vorbea, dar nu voiam să par prost.

— Deci... te întorci să locuiești în Tabără sau ce?

— E mult mai grav, Percy. Cred că... cred că ar trebui să-ți spun ceva.

Dintr-odată, a înghețat.

— Au dispărut.

— Poftim?

I-am urmărit privirea. Tribunele. Cei doi puști semi-zei, Bianca și Nico, nu mai erau acolo. Ușa de lângă tribune era larg deschisă. Nu se vedea nicăieri nici Thorn.

— Trebuie să-i găsim pe Thalia și pe Grover! Annabeth s-a uitat înnebunită în jur.

— Of, unde-au plecat? Haide!

A luat-o la fugă prin mulțime. Mă pregăteam s-o urmez, când o gașcă de gagici mi-au apărut în față. Am făcut în așa fel încât să evit tratamentul cu panglici și ruj și, după ce am scăpat, Annabeth dispăruse. M-am întors și i-am căutat din priviri pe ea sau pe Thalia și Grover. În schimb, am văzut ceva care mi-a înghețat sângele în vene.

La vreo cincisprezece metri, pe podea sălii de sport, era o șapcă largă, verde ca a Biancăi di Angelo. Lângă ea erau câteva cartonaje împrăștiate. Apoi am apucat să-l zăresc pe Thorn. Se grăbea să iasă pe o ușă din capătul celălalt al sălii de sport, ținându-i pe cei doi frați di Angelo de ceafă, ca pe niște pisoii.

Tot n-o vedeam pe Annabeth, dar știam că se îndreptase în direcția opusă, căutându-i pe Thalia și Grover.

Era să mă iau după ea, dar apoi mi-am zis „așteaptă“.

Mi-am amintit ce-mi spusese Thalia în holul de la intrare, când păruse nedumerită c-o întreb despre șmecheria cu pocnitul din degete: „Încă nu ți-a arătat Chiron cum se face?“ Mi-am amintit cum Grover apelase la ea, așteptându-se să vină cu o soluție salvatoare.

Nu-i vorba că mi-ar fi dispăcut Thalia. Era grozavă. Nu era vina ei că tatăl său era Zeus și că avea parte de întreaga atenție... Totuși, nu era cazul să dau fuga la ea pentru orice problemă. În plus, nu era timp. Frații Di Angelo erau

Blestemul titanului

în pericol. Ar fi putut să dispară deja până-mi găseam eu prietenii. Știam cum sunt monștrii. Puteam să mă descurc și singur.

Mi-am scos pixul magic din buzunar și am alergat după Thorn.

*

Ușa dădea într-un hol întunecat. Am auzit zgomote de încăierare undeva mai în față, apoi un geamăt de durere. Am scos capacul pixului.

Pixul s-a alungit. Țineam în mâini o sabie de bronz grecească, cam de-un metru lungime, cu mânerul îmbrăcat în piele. Lama strălucea slab și arunca o lumină aurie asupra șirului de dulapuri.

Am alergat pe coridor, dar când am ajuns în celălalt capăt, nu era nimeni. Am deschis o ușă și m-am trezit înapoi în sala principală de la intrare. Eram nedumerit. Thorn nu era nicăieri, dar în celălalt colț al încăperii erau frații di Angelo. Mă priveau înghețați de spaimă.

Am înaintat încet, coborând vârful sabiei.

— E în regulă. N-o să vă fac niciun rău.

N-au răspuns. Le citeam teama în ochi. Care era problema? Unde era Thorn? Poate că simțise prezența lui Anaklusmos și se retrăsese. Monștrii urăsc armele din bronz celest.

— Numele meu e Percy, am spus, încercând să nu ridic vocea. O să vă scot de-aici și-o să vă duc undeva la adăpost.

Bianca a făcut ochii mari. Și-a încleștat pumnii. Când mi-am dat seama ce însemna asta era prea târziu. Nu-i era teamă de mine. Încerca să mă avertizeze.

M-am răsucit și am auzit un *Fșșșșșșș!* Am simțit o durere îngrozitoare în umăr. O forță ca a unei mâini uriașe m-a smucit și m-a trântit de perete.

Am lovit cu sabia, dar n-am nimerit nimic.

În hol s-a auzit un răs sinistru.

— Da, Perseu *Jackson*, a spus Thorn. Accentul lui îmi pocea *J*-ul din nume. Știu cine ești.

Am încercat să-mi eliberez umărul. Haina și cămașa îmi erau prinse de perete cu un fel de țepușă – un pumnal negru de vreo treizeci de centimetri care semăna cu un proiectil. Când trecuse prin haine îmi zgâriase umărul, iar tăietura mă ardea. Mai simțisem asta și altă dată. Otravă.

M-am străduit să mă concentrez. *Nu* trebuia să leșin.

O siluetă întunecată s-a apropiat. Thorn a pășit în lumina slabă. Încă mai arăta ca un om, dar cu o față de vampir. Avea dinții de un alb perfect, iar în ochii săi de culori diferite se reflecta lumina sabiei mele.

— Mulțumesc c-ai ieșit din sala de sport, a spus. De-test serile de dans din gimnaziu.

Am încercat iar să lovesc cu sabia, dar nu l-am putut ajunge.

Fșșșșșșș! Un al doilea proiectil a apărut de undeva din spatele lui Thorn. Nu păruse că s-a mișcat. Parcă în spatele lui stătea cineva invizibil, aruncând cuțite.

Lângă mine, Bianca a țipat. Cel de-al doilea pumnal se împlântase în peretele de piatră, la un centimetru de față ei.

— Voi trei o să veniți cu mine, a spus Thorn. În liniște. Ascultători. La cel mai mic zgomot, dacă cereți ajutor sau încercați să vă opuneți, o să vă arăt cât de precis pot arunca.

❧ CAPITOLUL II ❧

*În care directorul adjunct
capătă o catapultă*

Nu știam ce fel de monstru era Thorn, dar era rapid. Poate c-aș fi reușit să mă apăr dacă mi-aș fi putut activa scutul. Tot ce trebuia să fac era să-mi ating ceasul de mână. Dar să-i apăr pe frații di Angelo era cu totul altceva. Aveam nevoie de ajutor și nu mă puteam gândi decât la o singură modalitate de a-l obține.

Am închis ochii.

— Ce faci, Jackson? a șuierat Thorn. Nu te opri!

Am deschis ochii și mi-am târșăit picioarele mai departe.

— E din cauza umărului, am mințit, încercând să mimez suferința, ceea ce nu era greu. Mă arde.

— Prostii! Otrava mea provoacă doar durere. N-o să te omoare. Mergi!

Thorn ne-a mânat afară, iar eu am încercat să mă concentrez. Mi-am imaginat fața lui Grover. M-am concentrat pe sentimentele mele de frică și pericol. Vara trecută, Grover crease o legătură empatică între noi doi. Îmi trimisese viziuni în vise pentru a mă avertiza că e în pericol. Din câte știam, conexiunea dintre noi încă exista, dar nu mai încercasem până acum să intru în contact cu el. Nici nu știam dacă funcționa cât Grover era treaz.

„Hei, Grover! mi-am zis în gând. Thorn ne răpește! E un nebun care aruncă cu țepi otrăviți. Ajutor!“

Thorn ne-a dus în pădure. Am apucat-o pe-o cărare înzăpezită, luminată slab de niște felinare învechite. Mă durea umărul. Vântul care-mi sufla prin hainele rupte era atât de rece, încât mă simțeam ca o imensă înghețată pe băț.

— În față e un luminiș, a spus Thorn. Voi chema un mijloc de transport.

— Ce mijloc de transport? a întrebat Bianca. Unde ne duci?

— Liniște, ființă insuportabilă!

— Nu vorbi așa cu soră-mea, a zis Nico. Îi tremura vocea, dar am fost impresionat c-a avut curaj să spună ceva, indiferent ce.

Thorn a scos un mârâit care cu siguranță nu era omenesc. Mi s-a ridicat părul pe ceafă, dar m-am străduit să merg mai departe, prefăcându-mă că sunt un ostatic cuminte. În tot acest timp, îmi transmiteam gândurile fără oprire – orice i-ar fi putut atrage atenția lui Grover: „Grover! Mere! Cutii de conserve! Mișcă-ți fundul ăla păros de țap încoace și adu cu tine și niște prieteni înarmați până-n dinți!“

— Opriți-vă, a ordonat Thorn.

Ajunseserăm în luminiș, pe o stâncă, aproape de mare. Cel puțin, așa *simțeam*, că marea e undeva jos, la câteva sute de metri. Auzeam cum se sparg valurile și simțeam mirosul sărat al spumei reci. Dar tot ce vedeam era ceață și beznă.

Thorn ne-a împins spre margine. M-am împiedicat și Bianca m-a prins.

— Mulțumesc, am murmurat.

— Asta ce mai e? mi-a șoptit. Cum putem lupta cu el?

Blestemul titanului

— Încerc... încerc să aflu.

— Mi-e frică, a mormăit Nico. Se juca cu ceva, cu un soldățel de tinichea, sau cam așa ceva.

— Terminați cu vorbăria! a spus Thorn. Cu fața la mine!

Ne-am întors.

Ochii de culori diferite ai lui Thorn străluceau flămânzi. A scos ceva de sub haină. La început am crezut că-i un briceag, dar era doar un telefon. A apăsat pe un buton și a zis:

— Pachetul e gata de livrare.

S-a auzit un răspuns neclar și mi-am dat seama că Thorn vorbea la mobil. Chestia asta era mult prea modernă și sinistră – un monstru care folosește telefonul mobil.

Am aruncat o privire înapoi pentru a încerca să-mi dau seama cât de adâncă e prăpastia.

Thorn a râs.

— N-ai decât, fiu al lui Poseidon. *Sari!* Acolo e marea. Salvează-te.

— Cum ți-a zis? a bolborosit Bianca.

— Îți explic mai târziu, am răspuns.

— Ai un plan, nu-i așa?

„Grover!“ am strigat în gând, disperat. „Vino la mine!“

Poate că reușeam să-i conving pe frații di Angelo să sară cu mine în ocean. Dacă supraviețuiam căderii, mă puteam folosi de apă pentru a ne proteja. Mai făcusem chestia asta. Dacă tata era în toane bune și era pe fază, ne putea ajuta. Dacă.

— V-aș omorî înainte s-ajungeți în apă, a spus Thorn, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Nu-ți dai seama cine sunt, nu-i așa?

În spatele lui s-a mișcat ceva și un alt proiectil a trecut șuierând, atât de aproape de mine, că m-a rănit la ureche. Ceva s-a ivit din spatele lui Thorn – ca o catapultă, dar mai flexibil... aproape ca o coadă.

— Din păcate, a spus Thorn, sunteți căutați în viață, pe cât posibil. Altfel ați fi fost deja morți.

— *Cine* ne caută? a întrebat Bianca. Pentru că, dacă vă închipuiți c-o să căpătați vreo recompensă, vă înșelați. Nu avem familie. Nico și cu mine...

Vocea i s-a frânt.

— Nu ne avem decât unul pe celălalt.

— O, a zis Thorn. Nu vă faceți griji, răzgâiaților. O să-l întâlniți în curând pe angajatorul meu. Și-atunci veți avea parte de o familie nou-nouță.

— Luke, am spus. Lucrezi pentru Luke.

Gura lui Thorn s-a strâmbat cu dezgust când am rostit numele vechiului meu dușman – fostul meu prieten care încercase să mă omoare de mai multe ori.

— Habar n-ai care-i treaba, Perseus *Jackson*. Îl las pe *General* să te lămurească. O să-i faci un mare serviciu în seara asta. De-abia așteaptă să te-ntâlnească.

— *Generalul?* am întrebat.

Apoi mi-am dat seama că vorbisem cu accent francezesc.

— Adică... Cine-i Generalul ăsta?

Thorn s-a uitat în zare.

— Ah, iată. Mijlocul vostru de transport.

M-am întors și am văzut o lumină în depărtare, un reflector care lumina marea. Apoi zgomotul produs de elicele unui elicopter s-a auzit din ce în ce mai tare și mai aproape.

— Unde ne duci? a întrebat Nico.

Blestemul titanului

— Ar trebui să te simți onorat, băiete. Ai posibilitatea să te *alături* unei armate grozave! Ca în jocul acela prostesc pe care-l joci, cu cărți și păpuși.

— Nu sunt păpuși! Sunt figurine! Și n-ai decât să-țiiei armata aia grozavă a ta și să...

— Gata, gata, l-a avertizat Thorn. O să-ți schimbi părerea în ce ne privește. Iar dacă n-o vei face, atunci... există și alte moduri în care pot fi folosiți semizeii. Avem multe guri de monștri de hrănit. Marea Agitație a început.

— Marea ce? l-am întrebat.

Orice, numai să vorbească până mă străduiam să fac un plan.

— Agitația monștrilor, a spus Thorn zâmbind răutăcios. Cei mai răi și mai puternici se trezesc acum. Monștri care n-au mai fost văzuți de mii de ani. O să aducă moarte și distrugere așa cum muritorii n-au mai văzut vreodată. Și, în curând, îl vom avea pe cel mai mare monstru dintre toți, cel care o să facă să se prăbușească Olimpul!

— Mda, mi-a șoptit Bianca. E complet dus cu pluta.

— Trebuie să sărim de pe stâncă, i-am spus încet. În mare.

— O, ce idee minunată. Și tu ești complet dus cu pluta.

N-am apucat s-o contrazic pentru c-am fost lovit de o forță invizibilă.

*

Privind acum în urmă, felul în care Annabeth a acționat a fost genial. Purtând șapca de invizibilitate, s-a năpustit în mine și în frații di Angelo, doborându-ne la pământ. Pentru o fracțiune de secundă, Thorn a fost luat prin surprindere, așa că prima salvă de proiectile

ne-a trecut inofensivă pe deasupra capetelor, fără să ne rănească. Asta le-a permis Thaliei și lui Grover să vină din spate – Thalia purtând scutul ei magic, pe Aegis.

Dacă n-ați mai văzut-o pe Thalia aruncându-se în luptă, înseamnă că niciodată nu v-ați speriat cu adevărat. Folosește o sulită imensă care apare dintr-un tub de spray lacrimogen pe care-l poartă în buzunar, dar nu asta-i înfricoșător. Scutul său seamănă cu cel pe care-l folosește tatăl ei, Zeus – numit tot Aegis –, un cadou de la Atena. Scutul are capul Meduzei turnat în bronz și chiar dacă nu te transformă în stană de piatră, e atât de oribil, încât la vederea lui, cei mai mulți oameni intră în panică și o iau la goană.

Chiar și Thorn a tresărit și a mârâit când l-a văzut.

Thalia a înaintat cu sulita.

— Pentru Zeus! a strigat ea.

Am crezut că lui Thorn i-a venit sfârșitul. Thalia a încercat să-l lovească în cap, dar el a mârâit și a parat sulita. Mâna i s-a transformat într-o labă portocalie, cu gheare enorme care-au scos scânteii când au lovit scutul Thaliei. Dacă n-ar fi fost Aegis, Thalia ar fi fost tăiată-n bucăți. Dar așa, a reușit să se rostogolească înapoi și să aterizeze în picioare.

Zgomotul elicopterului se auzea din ce în ce mai tare în spatele meu, dar n-am îndrăznit să privesc înapoi.

Thorn a lansat o altă salvă de proiectile înspre Thalia și de data asta am văzut cum proceda. Avea o coadă – o coadă de piele, ca de scorpion, cu țepi în vârf. Proiectilele au ricoșat din Aegis, dar forța impactului a trântit-o jos pe Thalia.

Grover a făcut un salt în față. Și-a dus naiul la buze și a început să cânte – o melodie îndrăcită ce suna ca muzica de pe o corabie de pirați. Din zăpadă au apărut

fire de iarbă. În câteva secunde, buruieni groase ca niște frânghii s-au înfășurat în jurul picioarelor lui Thorn, legându-l.

Thorn a scos un răget și a început să se transforme. A tot crescut până a ajuns la forma sa adevărată – cu față de om, dar cu un corp de leu uriaș. Coadă lui de piele, țepoasă, arunca săgeți otrăvitoare în toate părțile.

— O mantică!¹ a spus Annabeth care acum era din nou vizibilă. Șapca magică cu New York Yankees îi căzuse când venise lângă noi.

— *Cine* sunteți, oameni buni? a întrebat Bianca di Angelo. Și *chestia* asta ce e?

— O mantică? a întrebat Nico cu răsuflarea tăiată. Are putere de atac trei mii, plus încă cinci pentru aruncările de apărare!

Nu știam despre ce vorbește, dar n-aveam timp să-mi bat capul cu asta.

Manticora a făcut bucăți buruienile magice ale lui Grover și apoi s-a întors spre noi mârâind.

— La pământ!

Annabeth i-a trântit pe frații di Angelo în zăpadă. În ultima clipă, mi-am adus aminte de scut. Mi-am lovit ceasul de mână și din el a ieșit un vârtej de foițe de metal care s-au transformat într-un scut gros de bronz. La țanc. Țepii s-au izbit de el cu asemenea forță, c-au ciobit metalul. Minunatul meu scut, primit în dar de la fratele meu, era serios deteriorat. Nu eram sigur că va rezista unei a doua salve.

Am auzit un *poc* și un scâncet, apoi Grover a aterizat lângă mine cu o bufnitură.

---

¹ Creatură mitică de origine persană cu cap de om, corp de leu și coadă de scorpion.

— Predați-vă! a urlat monstrul.

— Niciodată! a strigat Thalia din cealaltă parte a luminișului.

L-a atacat pe monstru și, pentru un moment, am crezut c-o să-l străpungă. Dar a urmat o bubuitură ca de tunet și apoi o explozie luminoasă în spatele nostru. Elicopterul a apărut din ceață, planând dincolo de stânci. Era un elicopter militar negru și lucios, dotat cu dispozitive laterale care arătau ca niște rachete ghidate prin laser. Reflectoarele au orbit-o pe Thalia și manticora a izbit-o cu coada. Scutul i-a căzut în zăpadă, iar sulița a zburat în cealaltă direcție.

— Nu! am strigat, alergând s-o ajut. Am parat o țepușă chiar înainte s-o lovească în piept. Am ridicat scutul deasupra noastră, dar știam că nu va fi suficient.

— Acum vă dați seama că nu mai e nicio speranță? Predați-vă, micilor eroi! a strigat râzând Thorn.

Eram prinși între un monstru și un elicopter complet înarmat. N-aveam nicio șansă.

Apoi am auzit un sunet limpede, pătrunzător: chemarea unui corn de vânătoare care răsuna în pădure.

*

Manticora a înghețat. Pentru o clipă, nimeni n-a mișcat. Se auzea doar zăpada răscolită de vânt și zgomotul produs de elicea elicopterului.

— Nu, a spus Thorn. Nu se poate...

A fost întrerupt de o chestie a trecut pe lângă mine ca o rază de lună. Din umărul lui Thorn ieșea o săgeată argintie strălucitoare.

S-a dat în spate, clătinându-se și văitându-se de durere.

— Blestemat să fii! a strigat Thorn.

Blestemul titanului

A dat drumul la țepi, zeci de țepi deodată, înspre pădure, de unde venise săgeata, dar, la fel de repede au apărut și alte săgeți argintii. Săgețile păreau să intercepteze țepii în aer și îi tăiau în două, dar probabil că ochii îmi jucau feste. Nimeni, nici măcar copiii lui Apollo din tabără, nu putea ținti cu atâta precizie.

Manticora și-a smuls săgeata din umăr cu un urlat de durere. Respira greu. Am încercat s-o lovesc cu sabia, dar nu era chiar atât de rănită pe cât arăta. S-a eschivat și m-a izbit cu coada în scut, aruncându-mă într-o parte.

Apoi, din pădure au apărut arcașii. Erau fete, cam o duzină. Cea mai mică avea în jur de zece ani. Cea mai mare avea cam paisprezece ani, ca mine. Purtau gecii de schi argintii și blugi și erau înarmate cu arcuri. S-au îndreptat hotărâte spre manticoră.

— Vânătoresele! a strigat Annabeth.

— O, minunat! a șoptit Thalia lângă mine.

N-am apucat s-o întreb ce vrea să spună.

Una dintre fetele mai mari a înaintat câțiva pași, cu arcul pregătit. Era înaltă și grațioasă, cu pielea arămie. Spre deosebire de celelalte, avea o coroniță de argint prinsă în părul negru și lung, ceea ce-o făcea să arate ca o prințesă persană.

— Am permisiunea de-a ucide, doamna mea?

Nu-mi dădeam seama cu cine vorbește, pentru că nu-și dezlipea ochii de la manticoră.

Monstrul se văieta.

— Nu-i corect! E un amestec direct! E împotriva Legilor Antice.

— Nu-i adevărat, a spus o altă fată.

Era puțin mai mică decât mine, avea vreo doisprezece sau treisprezece ani. Părul castaniu îi era prins la spate într-o coadă de cal și avea ochi ciudați, galben-argintii,

de culoarea lunii. Era atât de frumoasă, că-mi tăia răsuflarea, dar avea o expresie severă și periculoasă.

— Vânărea tuturor fiarelor sălbatice este de domeniul meu. Iar tu, creatură scârboasă, ești o fiară sălbatică. Zoë, ai permisiunea, a continuat ea, uitându-se spre fata mai mare, cu coroniță.

— Dacă nu-i pot avea în viață, atunci o să-i am morți! a mârâit manticora.

S-a repezit la Thalia și la mine, știind că suntem slăbiți și amețiți.

— Nu! a strigat Annabeth și a atacat monstrul.

— Înapoi, semizeule! a zis fata cu coroniță. La o parte din linia de tragere!

Dar Annabeth a sărit în spatele manticorei și i-a înfipt cuțitul în coamă. Monstrul a scos un urlet, învârtindu-se în cerc cu coada biciuind, în vreme ce Annabeth se ținea de el cu toate puterile.

— Trageți! a ordonat Zoë.

— Nu! am țipat.

Dar Vânătoarelesele își lansaseră săgețile. Prima s-a înfipt în gâtul manticorei. Alta a lovit-o în piept. Manticora s-a împleticit, urlând.

— Lucrurile nu vor sfârși așa, Vânătoareasă! Vei plăti!

Și înainte ca cineva să poată reacționa, monstrul, purtând-o pe Annabeth în spate, a sărit de pe stâncă, prăbușindu-se în beznă.

— Annabeth! am strigat.

Am luat-o la fugă după ea, dar dușmanii nu terminaseră cu noi. S-a auzit un *poc-poc-poc* dinspre elicopter – sunetul unei arme.

Majoritatea Vânătoreselor s-au împrăștiat când în zăpada de la picioarele lor au apărut mici găuri, dar fata cu păr castaniu s-a uitat calmă la elicopter.

Blestemul titanului

— Muritorilor, a anunțat ea, nu le e permis să asiste când vânez.

A întins mâna și de elicopter s-a ales praful – nu, nu praful. Metalul negru s-a dezintegrat într-un stol de păsări – corbi, care s-au risipit în noapte.

Vânătoarele s-au apropiat de noi.

Cea care se numea Zoë s-a oprit brusc când a văzut-o Thalia.

— Tu, a spus ea cu dezgust.

— Zoë Umbra Noptii, a spus Thalia, cu vocea tremurându-i de furie. Sincronizare perfectă, ca de obicei.

Zoë ne-a privit din cap până-n picioare.

— Patru semizei și un satir, doamna mea.

— Da, a zis fata mai mică. Elevi de-ai lui Chiron, din câte văd.

— Annabeth! am strigat. Trebuie să ne lași s-o salvăm!

Fata cu părul castaniu s-a întors spre mine.

— Îmi pare rău, Percy Jackson, dar nu mai ai cum s-o ajuți pe prietena ta.

Am încercat să mă ridic în picioare, dar două fete mă țintuiau la pământ.

— Starea ta nu-ți permite să te arunci de pe stânci, a spus fata cu păr castaniu.

— Dă-mi drumul! i-am cerut. Cine te crezi?

Zoë a făcut un pas în față, de parc-ar fi vrut să mă pocnească.

— Nu, a ordonat cealaltă fată. Nu-i lipsit de respect, Zoë. E pur și simplu înnebunit de durere. Nu înțelege.

Tânăra s-a uitat la mine, cu ochi mai reci și mai strălucitori ca luna pe timp de iarnă.

— Sunt Artemis, a spus ea. Zeița Vânătorii.